

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 27C/221/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225302
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Hvizdoš
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2014:3112225302.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín samosudcom Mgr. Petrom Hvizdošom v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom v Bratislave, Pribinova ul.č. 25, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, so sídlom v Bratislave, Grösslingova ul.č. 4, proti odporcovi Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13 v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh zamieťa.

Odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Návrhom, podaným na tunajšom súde dňa 27.09.2012, sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody 1.922,38 Eur a nemajetkovej ujmy 384,48 Eur, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín. Navrhovateľ v návrhu uviedol, že v súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený navrhol písomným podaním, spísaným procedurálnym postupom podľa ust. § 38 a nasl. Exekučného poriadku zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu za účelom vymoženia pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku, vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: 3810146 uzavretej s dlžníkom S. M., nar. XX.X.XXXX. H. na vykonanie exekúcie súdny exekútor zaevidoval pod spis. zn. EX 15497/2010. V rámci uvedeného exekučného konania súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky navrhovateľa efektívne a účinne predložil jeho návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu t.j. Okresnému súdu Trenčín a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdny exekútorom, prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe. Navrhovateľ na označenie exekučnej veci uviedol všetky informácie, ktoré sú mu známe, pretože exekučný súd navrhovateľovi neoznámil spisovú značku exekučného konania. Poukázal na to, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2010 do 31.5.2011 povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti sa nevzťahovala na notárske zápisnice a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených (§ 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku). V danej veci však navrhovateľ žiadal vykonať exekúciu na základe rozsudku rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, ktorý nemožno stotožňovať s rozhodnutím rozhodcovských komisií. Rozhodnutiami rozhodcovských komisií sa rozumeli rozhodnutia v pracovných sporoch vydané rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce a vyhlášky č. 42/1975 Zb. o prejednávaní a rozhodovaní pracovných sporov rozhodcovskými komisiami. Prejednávanie a rozhodovanie pracovných sporov bolo ku dňu 1.2.1991 zrušené, rozhodnutia rozhodcovských komisií ostali i naďalej vykonateľné. Rozsudok rozhodcovského

súdu je exekučným titulom nie podľa ustanovenia § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku ale podľa ustanovenia § 41 ods. 2 písm. j/ Exekučného poriadku ako iné vykonateľné rozhodnutie, ktorého súdny výkon pripúšťa zákon. Exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti. Exekučná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. Exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 7.6.2011, keď zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, hoci exekučné konanie začalo dňa 12.10.2010. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby. Omeškanie predstavovalo viac ako 238 dní. Ako dôkaz na podporu svojich tvrdení navrhol pripojenie súdneho spisu exekučného súdu (Okresného súdu Trenčín) založený pre vyššie uvedené exekučné konanie.

Podľa navrhovateľa nesprávny úradný postup súdu charakterizovaný a/ nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote a b/ vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom majetkovej škody a nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa. Exekučný súd postupom podľa § 44 ods. 2 Ex. por. spôsobom odporujúcim zákonu, keď bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej realizoval úplný judiciálny proces, sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží, a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov, a teda porušil fundamentálnu zásadu právneho štátu - zásadu legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Zdôraznil, že exekučný súd nie je súdom v zmysle § 40 a nasl. Zákona o rozhodcovskom konaní, nekoná o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku ani nepokračuje v konaní v rozsahu uvedenom v žalobe alebo vo vzájomnej žalobe. Zákonodarcu kreáciou § 40 a § 43 Zákona o rozhodcovskom konaní prejavil vôľu poveriť všeobecný súd meritórnym rozhodovaním o veci, na ktorú by bol inak príslušný rozhodcovský súd len vtedy, ak dôjde k splneniu formálnych a materiálnych podmienok definovaných v § 40 a k splneniu dôjde včas, t.j. v lehote stanovenej v § 41 Zákona o rozhodcovskom konaní. Z hľadiska princípu právnej istoty nemôže ten istý štátny orgán - všeobecný súd - dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenia smerujúce k zamedzeniu účinkov rozhodcovského rozsudku na právne postavenie dlžníka tam, kde neexistujú, a to preto, že z vôle zákonodarcu existujú na inom mieste a v inom čase. Ochrana práva, pre ktorú existovala právnymi predpismi vymedzená procesná cesta, nie je možné využiť po tom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť, a to cestou kontroly rozhodcovského rozhodnutia exekučným súdom. Exekučný súd svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu, čím formálne vyvolal stav prekážky veci rozhodnutie v právnom vzťahu medzi navrhovateľom a dlžníkom. Na jednej strane totiž existuje relevantný exekučný titul - rozhodcovský rozsudok, ktorý už nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty podľa § 41 a chýbajúci subjektívny prvok, ale tento je materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany navrhovateľa iniciovať občianske súdne konanie a žiadať ochranu práva pred súdom na zaplatenie istiny a príslušenstva, pretože existenciou rozhodcovského rozsudku je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Prekážka veci rozhodnutej tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offo. Podľa aktuálnej právnej úpravy je pritom rozhodcovský rozsudok rovnocenný exekučný titul ako rozsudok vydaný všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní. Postup exekučného súdu navrhovateľ hodnotil ako nesprávny a v rozpore s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe a neexistuje okolnosť, ktorá by umožnila vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonalnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp.zn.: I. ÚS 41/02, III. ÚS 117/02,1. ÚS 13/05).

Navrhovateľovi vznikla majetková škoda v celkovej výške 1.922,38 Eur predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá už nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v konaní, vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového vzťahu, založeného zmluvou o úvere.

Zároveň navrhovateľ ako poškodený uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie

v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl.48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa názoru navrhovateľa dôsledkom jeho nesústreďnej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva navrhovateľa. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímnych očakávaní poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov, smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bude zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil navrhovateľovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Ako ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ tiež uviedol:

- a. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti;
- b. Vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa, ale aj na strane jeho majiteľov;
- c. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Navrhovateľ si uplatnil primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu 384,48 Eur, t.j. 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou).

Navrhovateľ uviedol, že postupoval podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak bez pozitívnej reakcie.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhovateľ požiadal súd, aby medzitýmnym rozsudkom v zmysle ust. § 152 ods. 2 veta druhá in fine OSP rozhodol o základe veci tak, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho z uvedenej Zmluvy o úvere menovaným dlžníkom postupom, ktorým by správne interpretoval a aplikoval ust. 44 ods. 2 Ex. poriadku a aby súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu v uvedených sumách, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca v písomnom vyjadrení zo dňa 1.8.2013 žiadal návrh zamietnuť ako nedôvodný a navrhovateľovi nepriznať náhradu trov konania. K tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu poukázal na to, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. V tomto smere je dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevyklučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov, by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu, a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. Poukázal aj na ustanovenia Exekučného poriadku, keď podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 01.06.2011 nemá žiadnu oporu v zákone. K zamietnutiu návrhu na vydanie

poverenia odporca uviedol, že navrhovateľ si v súvislosti so zamietnutím návrhu na vydanie poverenia uplatňuje svoj nárok titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý podľa neho spočíva v nesprávnej aplikácii právnych predpisov. Napriek absencii legálnej definície pojmu nesprávny úradný postup v samotnom zákone je v súlade so závermi rozhodovacej praxe v tejto oblasti nutné dospieť k záveru, že ide o tie prípady vzniku škôd, ktoré sú vyvolané inou činnosťou orgánov verejnej moci než rozhodovacou. Je nepochybné, že posúdenie vecí a vyjadrenie právneho názoru súdu vo vzťahu k žiadosti o vydanie poverenia, ktoré sa naplno odrazili v rozhodnutí, ktorým ju súd zamietol, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup ale za splnenia ďalších zákonných podmienok by mohli viesť len k záveru o existencii nezákonného rozhodnutia. Z ustanovení § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., v spojení s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie namietaných navrhovateľom splnená. Okrem toho vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Zároveň odporca poukázal aj na tú skutočnosť, že zo samotnej doložky §44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia. Tiež podľa odporcu v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Navrhovateľ si vo vzťahu k uvedenému ani povinnosť tvrdenia ani povinnosť ich preukázania a teda odporca nepovažuje existenciu prietahov v konaní za preukázanú. Ďalej odporca uviedol, že navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Navrhovateľ v prvom rade nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha. V druhom rade nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a v treťom rade ani nevyožiteľnosť pohľadávky. Rozhodnutie o zamietnutí iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Nulitný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku res iudicatae pre uplatnenie nároku navrhovateľa na súde. Navrhovateľ mal možnosť získať iný exekučný titul, a to napríklad podaním návrhu na začatie konania, resp. platobným rozkazom, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v návrhoch namieta. Rovnako odporca upozornil na to, že ak by si aj navrhovateľ uplatnil nárok novým návrhom, musel by preukázať v prvom rade, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadovaný nárok od dlžníka v sume, v ktorej ho požaduje od odporcu (čo však nepreukázal a ani preukázať nemôže) a v druhom rade, že pohľadávky sú nevyožiteľné v dôsledku pochybenia okresného súdu. Túto skutočnosť však navrhovateľ nepreukázal a ani nepreukáže, a to najmä (ale nielen) s ohľadom na skutočnosť, že niektorí dlžníci by boli insolventní, niektorí dlžníci by boli po smrti, atď.. Na základe všetkých uvedených skutočností je odporca názoru, že navrhovateľ nepreukázal ani vznik a ani výšku škody. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe "frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery" sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. V druhom rade požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20% z istiny a príslušenstva nie je podložená akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami či rozumnou úvahou a navrhovateľ zároveň zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadostučinením. Odporca nakoniec vzniesol námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15- dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009 (t. j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Uvedené má vplyv aj

na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu navrhovateľa na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a pod., s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. Odporca záverom zdôraznil, že podľa jeho názoru navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávne úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu (spočívajúcim v tom, že rozhodol o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia, a to po zákonom stanovenej lehote) a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Odporca má skôr za to, že stav, v ktorom sa navrhovateľ ocitol, si zaviniť sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä je už v súčasnosti zrejmé, že si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy.

Súd vytyčil prvé pojednávanie v tejto veci na 6.9.2013. Dňa 5.9.2013 o 18.01 hod navrhovateľ doručil súdu e-mailom návrh zo dňa 30.8.2013 na zrušenie vytyčeného termínu pojednávania z dôvodu jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ a § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o sťažnosti navrhovateľa proti rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne, ktorým nevyslovil zaujatosť sudcu. Okresný súd na pojednávaní 6.9.2013 uznesením č.k. 27C 221/2012-52 návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol a vyhlásil rozsudok č.k. 27C 221/2012-55, ktorým návrh vo veci samej zamietol, odporcovi nepriznal náhradu trov konania.

Na základe odvolania navrhovateľa Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 8Co/28/2014-117 zo dňa 18.6.2014 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že zo spisu /z doručenkou/ síce vyplýva, že právnenému zástupcovi navrhovateľa bolo doručené poučenie podľa § 120 ods. 4 O.s.p., no v spise sa nenachádza žiadne poučenie a preto nemožno ustáliť, či účastníci boli riadne poučení v zmysle O.s.p., hlavne či boli poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 8Co/27/2014-113 zo dňa 18.6.2014 uznesenie súdu prvého stupňa o neprerušení konania potvrdil.

Účastníci boli na druhé pojednávanie dňa 3.9.2014 riadne a včas predvolaní, pričom súd opätovne zaslal účastníkom poučenie vrátane poučenia podľa § 120 ods. 4 O.s.p., založil ho do spisu. Účastníci sa pojednávania nezúčastnili. Navrhovateľ svoju neúčast' na pojednávaní neospravedlnil. Navrhovateľ e-mailom zo dňa 28.8.2014 zaslal súdu opäť návrh na zrušenie pojednávania a zároveň navrhol prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o sťažnosti navrhovateľa proti rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne, ktorým nevyslovil zaujatosť sudcu. Súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania uznesením na pojednávaní dňa 3.9.2014 zamietol. Návrh na prerušenie konania, ktorému nebolo vyhovené, nie je sám o sebe dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania podľa § 119 ods. 1 O.s.p.. Námietka zaujatosti sudcu vznesená navrhovateľom bola Krajským súdom v Trenčíne vyriešená. Okresný súd je preto povinný vo veci konať bez zbytočných prieťahov. O termíne pojednávania mal navrhovateľ vedomosť od 10.7.2014, kedy mu bolo doručené predvolanie. Skutočnosť, že súd návrh navrhovateľa nepovažuje za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, musela byť navrhovateľovi zrejmá, pretože súd mu podľa § 119 ods. 4 O.s.p. neoznámil, že pojednávanie odročí. Navrhovateľ teda mal reálnu možnosť zúčastniť sa pojednávania. Odporca svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil hospodárnosťou konania, nežiadal o odročenie pojednávania s tým, že sa k veci písomne vyjadril. Z uvedených dôvodov súd podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením návrhu na začatie konania, obsahu spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 61Er 3343/2010, písomného vyjadrenia odporcu zo dňa 1.8.2013 a zistil nasledujúci skutkový stav:

Zo spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 61Er 3343/2010 súd zistil, že dňa 22.12.2010 súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal na Okresný súd Trenčín žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie vo veci vedenej na jeho exekútorskom úrade pod sp. zn. EX 15497/10 v prospech navrhovateľa v procesnom postavení oprávneného na základe jeho návrhu zápisnične spísaného u exekútora dňa 12.10.2010 proti povinnému S. M. za účelom vymoženía XXX,XX Eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou a.s., Bratislava spis. zn. SR 07531/09 zo dňa 24.6.2009.

Okresný súd Trenčín vydal dňa 19.5.2011 uznesenie č.k. 61Er 3343/2010-9, ktorým žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol z dôvodu, že rozsudok rozhodcovského súdu nie je spôsobilým exekučným titulom. Rozhodcovský súd zaviazal rozhodcovským rozsudkom povinného na plnenie právom nedovolené, v rozpore s dobrými mravmi, okrem iného na neprímeraný úrok vo výške 0,25% denne, uplatnený nárok neposúdil podľa predpisov na ochranu práv spotrebiteľov. Navrhovateľ nepreukázal, žeby bol úver poskytnutý povinnému na výkon povolaní, zamestnania, alebo podnikania. Zmluva o úvere neobsahovala zákonom č. 258/2001 Z.z. vyžadovaný údaj o RPMN, preto je úver bezúročný a bez poplatkov, čo rozhodcovský súd nezohľadnil. Exekučný súd súlad rozhodcovského rozsudku so zákonom preskúmal podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

Uvedené uznesenie navrhovateľ nenapadol odvolaním, preto nadobudlo právoplatnosť dňa 10.6.2011.

Uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 61Er 3343/2010-10 zo dňa 15.7.2011 súd exekúciu zastavil.

V exekučnom spise sa nenachádza žiadna urgencia zo strany navrhovateľa za účelom rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ani sťažnosť navrhovateľa na prietahy v konaní adresovaná predsedovi okresného súdu.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a/, d/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov /ďalej len zákon č. 514/2003 Z.z./ štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci,
a/ nezákonným rozhodnutím,
d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Súd na základe tvrdení navrhovateľa, uvedených v návrhu zistil, že tento si uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín. Nesprávneho úradného postupu sa mal uvedený okresný súd dopustiť tým, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nerozhodol v zákonnej lehote. Nesprávny úradný postup exekučného súdu videl navrhovateľ i v tom, že exekučný súd nesprávne úradne postupoval, keďže

rozhodol o žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie tak, že nevydal poverenie, ale žiadosť o udelenie poverenia zamietol, čím prekročil svoju právomoc a založil prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Keďže skutkové tvrdenie navrhovateľa o konaní, ktoré vyvolalo zodpovednosť štátu sa nevzťahovalo k postupu, ale k rozhodnutiu súdu, ktorým súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia, súd uzavrel, že navrhovateľ sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy aj titulom nezákonného rozhodnutia.

Súd potom v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. zisťoval existenciu podmienok, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody, a ktoré musia byť splnené súčasne: 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup pri rozhodovaní o návrhu na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi, 2/ vznik škody a 3/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. V prípade nesplnenia čo i len jednej z podmienok, nemožno konštatovať zodpovednosť štátu za vznik škody.

Zákon č. 514/2003 Z.z. v § 9 ods. 1 považuje za nesprávny úradný postup aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Na predmetné exekučné konanie sa vzťahuje zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia, Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmerov nimi schválených.

Zo spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 61Er/3343/2010 bolo preukázané, že dňa 22.12.2010 bola na tunajší exekučný súd doručená žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom exekučný súd po preskúmaní rozhodcovského rozsudku rozhodol dňa 19.5.2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Súd uvádza, že podľa citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa tam uvedená lehota 15 dní od doručenia žiadosti vzťahuje len na situáciu, keď súd vydá poverenie pre exekútora, aby vykonal exekúciu. Z textu ustanovenia nevyplýva, žeby procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Rovnaký výklad ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého sa lehota 15 dní nevzťahuje na negatívne rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia, podal aj Ústavný súd SR v náleze II. ÚS 520/2012-39 zo dňa 10.7.2013. Výklad daného ustanovenia navrhovateľom nie je teda správny. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie, keďže súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Súd poukazuje na to, že oneskorenie v rozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia bolo nepochybne spôsobené tým, že navrhovateľ žiadal vykonať exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku vydaného rozhodcovským súdom, pričom šlo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, a exekučný súd musí vzhľadom na ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ustanovenia o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku a Zákone o spotrebiteľských úveroch vždy ex offio skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom

nedovolené, v rozpore s dobrými mravmi. Uvedený prieskum exekučný súd vykonal a zistil, že exekúciu nemožno z týchto dôvodov vykonať. Spotrebiteľské právo je jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni európskeho spoločenstva, vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. Nemožno sa preto stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že po právnej stránke nešlo o zložitú vec.

Návrh navrhovateľa nie je dôvodný ani pokiaľ ide o navrhovateľovu argumentáciu, že exekučný súd sa dopustil nesprávneho úradného postupu, keď vykonal komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá exekučnému súdu neprináleží a bola vykonaná mimo konania o žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní. Navrhovateľom tvrdený nesprávny úradný postup sa bezprostredne prejavil v rozhodnutí exekučného súdu, ktorý po vykonaní uvedeného prieskumu zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Navrhovateľ teda svoj nárok uplatňoval aj titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Ako už bolo vyššie uvedené exekučný súd pred rozhodnutím o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dôsledne preskúmal súlad žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Konal tak preto, lebo mu to ukladá ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Súladom exekučného titulu so zákonom pritom treba rozumieť nielen formálne náležitosti exekučného titulu ale aj to, či na jeho základe možno exekúciu vykonať, teda či nie je tu taká právna úprava, ktorá by bránila vykonaniu exekúcie na základe tohto exekučného titulu. Na rozdiel od iných exekučných titulov vymenovaných v § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, zákon č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v ust. § 45 priznáva exekučnému súdu právo preskúmať rozhodcovský rozsudok aj z hľadiska hmotného práva. Exekučný súd má v zmysle § 45 zákona o rozhodcovskom konaní možnosť zastaviť exekúciu napriek právoplatnému rozhodcovskému rozsudku, ak tento rozsudok má nedostatky uvedené v § 46 písm. a), b), alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Z uvedeného vyplýva, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej exekučnej veci, neprekročil svoju právomoc, ako to v návrhu uvádza navrhovateľ a na vec nemožno aplikovať ust. § 6 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého pri prekročení právomoci orgánom verejnej moci nie je potrebné, aby bolo rozhodnutie zrušené alebo zmenené. Danosť právomoci exekučného súdu vykonať namietané preskúmanie exekučného titulu bola opakovane konštatovaná rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Cdo/146/2011 z 13.10.2011, spis. zn. 5Cdo 230/2011 z 18.9.2012). Súd zdôrazňuje, že navrhovateľ nepodal odvolanie proti uzneseniu exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá skutočnosť sama o sebe je v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. dôvodom na nepriznanie nároku na náhradu škody. Právoplatné uznesenie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia nebolo do dňa vyhlásenia tohto rozsudku zmenené alebo zrušené príslušným orgánom pre nezákonnosť tak, ako to ma na mysli ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a preukázanie splnenia tejto podmienky bolo v danej veci podstatné pre ustálenie vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

Pretože neboli preukázané základné predpoklady pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a to nesprávny úradný postup súdu spočívajúci v nedodržaní lehoty na vydanie súdneho rozhodnutia o žiadosti na udelenia poverenia, ako ani existencia nezákonného rozhodnutia súdu, súd sa ďalej nezaoberal ostatnými zákonnými podmienkami zodpovednosti za škodu ani nemajetkovou ujmou, ale návrh navrhovateľa ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

Keďže odporca bol v plnom rozsahu úspešný, podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. má právo na náhradu trov konania. Odporcovi trovy konania nevznikli, preto mu súd ich náhradu voči navrhovateľovi nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia prostredníctvom Okresného súdu Trenčín na Krajský súd v Trenčíne v 2 vyhotoveniach.

Podľa § 42 ods. 3 O.s.p. musí byť z podaného odvolania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.